

Lhenice 1283 - 2003

720 let od první písemné zmínky
v archívních pramenech

Poznával, aby věřil - Carolus Diciento (asi 1654 - 1719)

Mezi podivuhodné postavy v dějinách Lhenicka patří i jeden muž, jehož příběh začal někdy před rokem 1683 ve starých zdech augustiniánského kláštera v jihočeských Borovanech. Právě toho roku tam složil svůj řeholní slib a 23. září 1684 pak přijal kněžské svěcení.

Podepisoval se Carolus Diciento a po duchovní službě v Borovanech zastával ještě po nějaký čas funkci administrátora na faře v Čestíně, která patřila do vikariátu Ledeč nad Sázavou. Bylo mu přibližně čtyřicet, když v létě roku 1694 zakotvil ve Lhenicích. Vedle latiny samozřejmě ovládal oba zemské jazyky, češtinu i němčinu. Založil nejstarší, dodnes dochovanou místní matriku, svého druhu první podrobnou evidenci zdejších obyvatel. Rozlehlé území lhenické farnosti spravoval v době, kdy náboženská situace na jihu Čech byla dávno zkonsolidována a církevní správa se měla už jen doladit a vylepšit. Víc, než pětadvacet let tu Pater Diciento provázel všechna první i poslední člověčí pořízení. Za každého počasí, cestou necestou navštěvoval Hoříkovice, Hradce, Jámu, Lhenice, Mičovice, Nový Dvůr, Oboru, Lhotu, Újezdec, Vadkov, Vodice a Vrbici - městečko, vesnice, mlýny i samoty. V matrice jsou zápisy i z Hrbova, Klenovic a Frantol.

Jedna listina však nasvědčuje, že pan farář nebyl žádný suchý patron a historií Lhenicka procházel s temperamentem hodným kolébky svého rodu - slunné Itálie. Píše se tam, že nebýval vždy docela střízlivý. Jak by ovšem mohl o křtinách, svatbách a konec konců i na pohřbech urazit své ovečky odmítáním přípitků? Nejlépe však o Dicientovi vypovídá jeho písmo v matrice. Záznamy o křtech, oddavkách a pohřbech pořizoval soustavně, tedy bez časových mezer a všechny jsou zapsány jemným a úhledným rukopisem. Tím se zase tolik úředních knih té doby zrovna pyšnit nemůže.

27. června 1719 došel pětadesátiletý Karel Diciento na konec své životní pouti. Aniž by sepsal nějakou poslední vůli, zemřel na lhenické faře. O den později, večer před svátkem sv. apoštolů Petra a Pavla, byl pochován do krypty farního kostela sv. Jakuba Většího, jak to zaznamenal jeho nástupce. Byl jím lhenický rodák Pater Tomáš Josef Bára.

V archivu pražského arcibiskupství je uložen Dicientův pozůstalostní spis, kde se kromě úmrtní zprávy zachoval jen inventář zanechaného majetku. Celá pozůstalost byla vyčíslena na 614 zlatých, z čehož se odečetly náklady na krátké léčení a výdaje za pohřeb. Ve vlastnictví pana faráře bylo několik stříbrných předmětů, dva obrazy, střelná zbraň a uvedeno je samozřejmě i šatstvo, prádlo, nábytek, nádobí a různé náradí. Do pozůstalosti patřili i dva koně, 4 krávy, 2 telata, 10 vepříků, 8 ovcí a jedno jehně - to vše celkem za 112 zlatých. Na Dicientových pozemcích se cenilo ještě nevelké množství zaseté pšenice, žita, ječmene, ovsu a hrachu. Cena všech plodin byla stanovena na 27 zlatých.

Diciento patřil k řádu augustiniánů, jehož hlavním posláním bylo působení v církevní správě, charita a vědecká činnost. A „... protože také kniha jest pokrm duší našich a fara bez knih byla by podobnou hradu bez hradeb“, po Dicientovi zůstalo celkem 45 svazků. Z toho 37 latinských, 7 v němčině a jeden český spis. Z nich pak 39 bylo obsahu teologického, jedna kniha z oblasti práva, jedno přírodovědné dílo a tři knihy o historii.

Po přesném místě a datu Dicientova narození zatím žádný historik nepátral. Snad pocházel z Prachatic, kde je příjmení rodu uvedeno v soupisu, pořízeném pro daňové účely. Carolus mohl být i jedním ze „... sirotků Dicientovských, jejichž dvůr na předměstí jest spálený ...“ Tím soupisem je berní rula z roku 1654. Podle údajů v Soupisu památek historických a uměleckých v politickém okrese Prachatickém (Mareš a Sedláček 1913,

reprint 1995) zanechali Dicientové v prachatickém chrámu sv. Jakuba závěsný dřevěný epitaf s obrazem devatenácti členů rodiny a latinským nápisem (viz obrázek). Volně ho přeložil Daniel Kovář z českobudějovického archivu.

VIM FATI MIRAM LEONARDVS QVIPPE DYCENTO
QVAM PROCVL A PATRIO CONDIDIT OSSA SOLOI
ITALA NAM TVLIT HVNC RERVV DITTISSIMA TELLVS,
CIVIBVS INSERVIT SED PIA PRACHNA SVIS,
CVI THALAMOS ET OPES ET CONTVLIT VRBIS HONORES.
NVNC POST FATA PIOS EXHIBET ET TVMVLOS.

*Podivnou silou osudu Leonardus Diciento tak vzdálen od své vlasti složil kosti!
Ač italská země mu byla nejdražší, obci své - Prachaticím věrně sloužil, jí moc,
bohatství a pocty snášel a nyní s osudem usmířen zde našel svůj blažený hrob.*

Na malém obrázku je znak řádu řeholních kanovníků sv. Augustina: červenostříbrný štít s devíti břevny a hlava Ježíše. Vyprávění o Karlu Dicientovi bych nemohl napsat bez milého příspěví PhDr. Marie Ryantové, CSc., z pražského Národního muzea, která mi poskytla všechny zajímavé údaje ze zmíněného pozůstalostního spisu.

Miloslav Trnka